ПАТРІАРША КОМІСІЯ УГКЦ
У СПРАВАХ МОЛОДІ

Робочий зошит

ХРИСТОС ЖИВИЙ

CHRISTUS VIVIT

Опрацювали матеріал Патріарша комісія УГКЦ у справах молоді

Розділ
3

У дорозі: я, ти і Господь

Ми маємо певні запитання, які повинні собі поставити. Не варто розпочинати з того, де ми могли б заробляти більше грошей чи здобути більше визнання та вищий соціальний статус. Так само не слід розпочинати зі запитання, який вид діяльності принесе більше задоволення.

Якщо ми не хочемо збитися з дороги, нам потрібна інша відправна точка. Потрібно запитати себе: *Чи знаю я себе самого поза зовнішніми проявами й відчуттями? Чи знаю, що приносить радість або смуток моєму серцю? Які мої сильні та слабкі сторони?*

Ці запитання одразу ж породжують інші: *Як я можу краще служити людям і бути найбільш корисним/корисною для нашого світу та Церкви? Яке моє справжнє місце у цьому світі? Що я можу дати суспільству?*

Папа Франциск, Christus vivit, 285

Час для читання

Уважно прочитайте цей уривок, зупиняючись і роздумуючи над фразами, які особливо торкаються вашого серця. Запишіть нижче свої думки та роздуми над прочитаним.

Коли я думаю про власну молодість, то усвідомлюю, що стабільність і безпека — не ті питання, які найбільше хвилюють молодих людей. Безперечно, важливо мати роботу й тверду опору під ногами, однак молодість — це також час, коли ми прагнемо взяти від життя якомога більше. Озираючись на ті роки, я передусім пригадую, що ми не хотіли задовольнятися звичайним, передбачуваним життям. Ми прагнули чогось великого, чогось нового. Ми хотіли відкрити саме життя — у всій його величі та красі. [...]

Тому ми прагнули вийти за межі звичного, пізнати всю повноту людських можливостей. Думаю, що певною мірою це прагнення вийти за межі буденного притаманне кожному поколінню. Бути молодим — означає прагнути чогось більшого, ніж повсякденне життя та стабільна робота, прагнути чогось справді великого й величного. [...]

Святий Августин мав рацію, коли сказав: «Неспокійне наше серце, доки не спочине в Тобі». Прагнення до більш змістовного життя є знаком того, що Бог створив нас і залишив у нас Свій «відбиток». Бог є Життям, і тому кожне творіння прагне життя. Оскільки людина створена на образ Божий, вона прагне життя у свій особливий і неповторний спосіб. Ми прагнемо любові, радості та миру. Тож стає очевидним, наскільки абсурдно думати, що ми можемо по-справжньому жити, виключивши Бога з нашого життя! [...]

У деяких частинах світу, особливо на Заході, сучасна культура схильна виключати Бога та розглядати віру як суто приватну справу, яка не має стосунку до суспільного життя. І хоча збір цінностей, які складають фундамент суспільства, походить із Євангелії – це такі цінності, як гідність людської особи, солідарність, праця та родина, – ми помічаємо процес певного роду «зникання Бога», своєрідне забуття, яке, хоча й не є прямим відкиненням християнства, все ж означає заперечення скарбу нашої віри. Це відкидання може призвести до втрати нашої найглибшої ідентичності.

Тому, дорогі друзі, я закликаю вас зміцнювати свою віру в Бога, Отця нашого Господа Ісуса Христа. Ви — майбутнє суспільства та Церкви! Як писав апостол Павло до християн у Колосах, надзвичайно важливо мати коріння, міцний фундамент!

Особливо це актуально сьогодні. Багато людей не мають надійних орієнтирів, на яких могли б будувати своє життя, і тому почуваються глибоко невпевнено. Поширюється менталітет релятивізму, який стверджує, що все однаково правильне, а істини та абсолютних орієнтирів не існує. Проте такий спосіб мислення не веде до справжньої свободи, а радше породжує нестабільність, розгубленість і сліпе наслідування мінливих тенденцій.

Як молоді люди, ви маєте право отримати від попередніх поколінь надійні орієнтири, які допоможуть вам робити вибір і будувати на них своє життя. Це подібно до молодої рослини, якій потрібна міцна опора, доки вона не пустить глибокого коріння і не стане сильним деревом, здатним приносити плід.

Папа Бенедикт XVI,
Послання Святішого Отця з нагоди
XXVI Всесвітнього дня молоді, 2011 р.

Час для роздумів

- ☐ Що для мене зараз є найціннішим?
- ☐ Яку найбільшу мрію або мету я прагну здійснити у своєму житті?
- ☐ Що Бог очікує від мене на шляху до здійснення моїх мрій і досягнення цілей?

Діалог у Дусі

- Вступна молитва
- Ділимося та слухаємо
- Слухаємо Святого Духа
- Відкрий своє серце
- Слухаємо Святого Духа II
- Рухаємося вперед разом

Разом помоліться «Молитвою за Синод».

Оберіть одну з тем із розділу «Час для роздумів» та поділіться нею. Кожен учасник протягом трьох–п'яти хвилин може поділитися своєю рефлексією, спираючись на власний досвід пережиття віри. Інші учасники слухають із відкритим серцем і уважністю.

Проведіть три хвилини в тиші, слухаючи, що Святий Дух промовляє до спільноти через почуті історії. Уникайте будь-яких відволікань — не перегортайте книгу, не робіть нотаток, — а повністю зосередьтеся на Святому Дусі.

Потім кожен протягом трьох–п'яти хвилин може поділитися тим, що найбільше відгукнулося в серці, як ви відчули Божу присутність і дію та що й надалі відлунює у ваших серцях.

Проведіть три хвилини в тиші, роздумуючи над тим, куди Святий Дух провадить вашу спільноту через сьогоднішню зустріч.

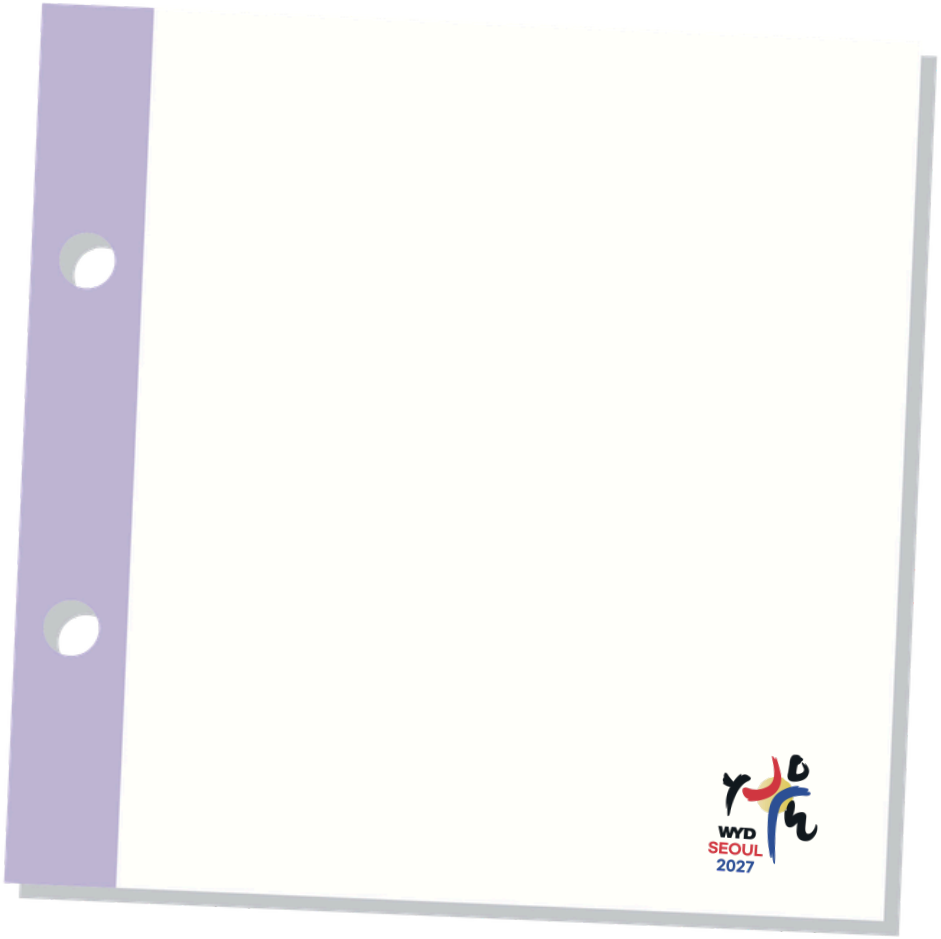
Обговоріть, які важливі євангельські цінності ви відкрили для себе під час сьогоднішнього слухання та молитви. Як ми можемо втілювати їх у життя? Які конкретні кроки маємо зробити — особисто чи як спільнота, — щоб жити цими цінностями у повсякденному житті?

Час діяти

На одному аркуші паперу зобразіть життєву мету кожного учасника щодо творення єдиного світу. Зробіть фотографію малюнка та опублікуйте її у своїх соціальних мережах із хештегом #wydseoul2027.

Єдність у Євхаристії

Якщо це можливо, завершіть зустріч спільним служінням Божественної Літургії, щоб утвердити нашу єдність у Євхаристії. Якщо участь у Божественній Літургії неможлива, проведіть час у тихій молитві перед кивотом у храмі та разом помоліться «Молитвою за молодь» — офіційною молитвою в межах підготовки до СДМ у Сеулі 2027 року.

Молитва єдності в Євхаристії

О Господи Ісусе Христе, істинно присутній у Пресвятій Євхаристії, хоч нині ми не можемо прийняти Тебе у Святому Причасті, щиро благаємо Тебе: прийди до наших сердець.

Разом із Непорочним і Пресвятим Серцем Марії прийди, принаймні духовно, до наших сердець та даруй нам благодать бути єдиними в Тобі.

Ми – члени Твого Тіла. Нехай ми ніколи не забуваємо, що в Тобі ми єдині. Нехай завжди будемо знаряддями Твоєї слави, об'являючи світові Твою присутність.

Усе це просимо через Христа, Господа нашого.
Амінь.

На крок далі

Що ж тоді станеться з нами після смерті? Разом із Ісусом, переступивши цей поріг, ми знайдемо вічне життя, яке полягає у повній єдності з Богом, коли вічно споглядатимемо Його безмежну любов і братимемо в ній участь. Усе, що нині переживаємо в надії, тоді побачимо насправді.

Згадуємо слова святого Августина: «Коли я всім своїм єством з'єднаюся з Тобою, не буде більше ні болю, ні труду; моє життя стане справжнім життям — життям, цілковито наповненим Тобою».

Що характеризуватиме цю повноту єдності? Бути щасливими. «Щастя» — це наше людське покликання, мета, до якої прагне кожна людина.
Але що таке щастя? Яке щастя ми очікуємо і якого прагнемо? Не якесь швидкоплинне задоволення чи миттєве відчуття радості, яке, щойно пережите, змушує нас прагнути більшого, залишаючи серце ненаситним і дедалі порожнішим у цьому відчайдушному пошуку.

Ми прагнемо щастя, яке назавжди знаходимо в єдиному, що може принести нам повноту життя, — у любові.

Папа Франциск, Spes non confundit, 21.